

dringsforslagene under Nr. 4 og 5 hentes den højtærede Justitsminister ikke videre om, og jeg vil heller ikke just sige, at det var en meget stærk Anbefaling, disse Paragraffer fik af den meget ærede Ordfører. Der blev udtalt af den ærede Ordfører, at Kommissionen havde nu haft den Opfattelse, at Tidspunktet burde sættes til Kl. 4, at 4 Daggedage burde være det mindste Antal for et Skib, og at der over for havde Medlemmer af Udvalget haft sin, en anden Opfattelse, men begge Dele beroede paa et Skøn, det maatte skønnes, hvad der var rigtigt og heldigt eller ikke. Jeg vil tillade mig at sige over for den ærede Ordfører, at det er mere end et Skøn. De Endringsforslag, der her ere stillede, sidst af Mindretallet og nu af hele Udvalget, ere ikke baserede paa et Skøn, men det er i alt væsentlig baseret paa det, der maa siges at være gældende Coutume i Almindelighed heri Landet og har været det mange Aar tilbage. Med Hensyn til dette lille Endringsforslag om Kl. 4 eller Kl. 6, saa maa man huske paa, at der bagved det ligger Spørgsmaalet om en Ekstraliggedag. Som vedtaget ved anden Behandling er det saaledes, at naar et Skib ikke har meldt sig før efter Kl. 4, saa regnes hele næste Dag ikke med som dets Liggedag, men hele denne Dag gaar til Spilde for det. Nu staar der Kl. 6, og der er intet blot Skøn, om man skal Kl. 4, Kl. 6, eller maaste Kl. 4½, men Kl. 6 betyder, at vi blive nær ved det, som nu er den bestaaende Coutume, nemlig den, at Skibet skal melde sig inden Solnedgang. Har det meldt sig før denne, saa begynde Liggedagene at løbe næste Dag. Det er i Virkeligheden et Endringsforslag, der meget ofte kan være af ikke ringe Betydning for Skibet. Naar nu den højtærede Justitsminister sagde, at det var uheldigt, og at en Skipper let kunde tage fejl, naar han kom til Sverige og mente, at det var tidenof at melde sig Kl. 6, saa er der jo forskellige Tider i andre Lande, og Skipperen maa sørge for at faa at vide, hvad der gælder i det Land, han kommer til. (Justitsministeren: Ja, men naar han tror, der er ens Ret). Ja, men han maa vide, at der er adskillige Ting i de 2 Sølove, hvor der er Forskel mellem den danske og den svenske Sølov, og saa er dog Hovedsagen alligevel vore danske Skibe herhjemme og de, der komme hertil. Vi kunne ikke tage altfor meget Hensyn til de svenske Forhold. Det er i det hele en Sag, som er lidt vanskeligt lige over for den Slags Fælleslove, som udarbejdes ved en Kommission; de have en Creditside, men sandelig ogsaa et Debetside,

namlig den, at i denne Kommission maa der selvfølgelig trækkes og stræbes lidt fra alle Sider for at faa de 3 Landes paa mange Punkter forskellige Interesser til at falde sammen, og saa staar igen de 3 Rigsdage vanskelige over for Forandringer i det, Kommissionen endelig har faaet vedtaget. Endringsforslaget under Nr. 5 skal jeg meget anbefale, og jeg haaber ogsaa, at det skal blive vedtaget, og den højtærede Justitsminister erklærede jo ogsaa, at han ikke vilde lægge Vanskeligheder i Vejen for det. Det er jo i Virkeligheden aldeles i Strid med, hvad der nu kan siges at være Skik og Brug, at et lille Skib, ja endog en Fisserbaad, skulde have 4 Daggedage som det mindste. Andre Skibe kunne sørge for ved deres Certeparier, at de ikke skulle have denne Løvs rundelig beregnede Daggedage, men det kunne disse Smaabaade ikke, idet der ikke udstedes noget Certeparti ved deres Befragting. Det vilde være en urimelig Ting, at enhver Modtager, enhver Købmand kunde sige til denne lille Smule Baads Fører: Du kan se i den ny Sølov, at Du har 4 Daggedage. Jeg vil derfor meget anbefale de 3 Endringsforslag og udtale min Glæde over, at de denne Gang møde ikke som Mindretalsforslag, men som stillede af hele Udvalget, saaledes at de endog kunne vente denne Gang at faa Stemme af det ærede Medlem for Horsens (Bajer), som efter hvad jeg hørte før, havde været for Endringsforslaget til § 96, men af andre. Høflighedshensyn havde stemt paa anden Maade, imod det. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 1 skal jeg, som jeg allerede ytrede før, ikke blande mig ind i Debatten, men jeg skal kun sige, at det undrer mig noget, at hele Udvalget og hele det høje Ting kan være enigt om ved 2den Behandling at vedtage en Sag, med Hensyn til hvilken vi nu skulle op i saa høje Toner for at paavise, hvor galt, hvor fortvivlet, hvor skæbnesvangert det er, saaledes som vi nu have hørt det af flere ærede Medlemmer. Det kunde nu da for Resten lede mig til at ønske, at vi nu snart for denne Gang kunde holde op med alle disse nautiske Løve, som vedtages i Aar — der er jo nemlig en stor under Vejs endnu — og stoppe op med disse snart 400 Paragraffer, naar det viser sig, at den Fart, der uvilkaarlig kommer paa det Punkt, kunde føre os til Vedtagelse, enstemmig Vedtagelse af noget, som virkelig var saa galt. Jeg maa i den Henseende slutte mig ganske til de Ord, som bleve udtalte af det ærede Medlem for Bræstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen), og det falder jo i alt væsentligt ogsaa sammen med, hvad der blev udtalt af